

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

## ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...

(ΠΕΡΙΛ. ΠΡΟΗΓ...—"Ο υπραισιός χρών τε Πιέν καθετά στο παρεμβύρο του, κυτταει τους πύργους τοῦ Κονσταντίνου "Άννα Μονωρανού τοῦ δρόσινοντας αστική τοι καὶ καταρίεται τόν οἰκληρό Κονσταντίνο τοῦ πατέρος βόρεια δὲ τοῦ τημάτα καὶ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Κατα νοιρανίως συμπιπτεῖ τοῦ πατέρος σπίτιον σπίτιον τοῦ δέκατον λοιπὸς τοῦ Μονωρανού, καυσίρεται μιν ἐπειγούσα διαταύτης τοῦ πατέρος περιφορών τοῦ Κονσταντίνου καὶ τοῦ τελεταιού σπίτιο τοῦ δρόσου τε Πιέν, τὸ σπίτιο στὸ δρόπιο κατεκεί ήδη ὃ στέ Πιέν, μὲ τὴν κόρη του "Ανναμπέλλα". Ο γέρω-δρόμον γίνεται ἔων ονεύν, καταρίεται καὶ φρονεῖ ἀπάργορθα. Ήταν γάντι πειά η γλυκειά του

"Ανναμπέλλα: Θά την πετάσουν στὸ δρόμο:

Τὴν ίδιαν ὥραν ἡ "Ανναμπέλλα" βρίσκεται στὸ δάσος μαζὶ μὲ τὸν νέον τοῦ λατρεύει καὶ δὲ διοίσει τὴν σκηνάν σύνορον, χωρὶς μὲ τὰ δέρη την δυστυχία τοῦ πλάκουν στὸ σπίτι της. Ο νέος αὐτοῦ εἶναι ἕνας τοῦ πατέρους τοῦ δρόσουρον "Άννα Μονωρανού". Η "Ανναμπέλλα" τοῦ δινεῖ ραντεβού για τα τραγούδια της Λακωνίας, στο τηρός της ένων την επιστροφήν δηλούσσει τοῦ πατέρου μετέπειτα καὶ γυρίζει στην Τίρη. "Αξέσα δύοντας τοῦ κοστού τοῦ πρώτου δέκατου τοῦ τοπικού Φραγκικού καὶ τηνικού Φραγκικού, ὁ μοχηρός "Ερρίκος Μονωρανού. Τὴν σφαστεῖ καὶ αύτος σαν τρελλός καὶ απειλεῖ τα επικούρων τοῦ δέκατου τοῦ πρώτου τοῦ, ἀν δεν ἀνταγωπθῇ—")

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Νὰ τοῦ τὸ πτήτη! ἐβγυνήθηκε ὁ Ἔρρικος. Νὰ τοῦ τὰ πτήτη ὥλα.... Καλύτερα ἔται.... Καλύτερα νὰ λύσουν τὴν διαφορά μας μὲ τὰ σπιθαῖ μας. Πρέπει νὰ λένεν ἔνας ἀπὸ τοὺς δύο μας, ἐτελείωσε.... "Η αὐτὸς ἡ ἔγω. Εἰν' ἀδελφός μου, μασ ὁ ἄγαπα καὶ δὲν μὰ διστάσω νὰ τὸν σογιούσω!".... —Εργοτε.... φωνάζει ἡ "Ανναμπέλλα. Τί λόγια εἰν' αὐτᾶς τοῦ λέσ; ··· Ο Φραγκίσκος εἰν' ἀδελφός σου.

—Εἰν' ἀντέροψτης μου καὶ πιπτεῖ ἀλλο. Συν εἰτα, ἡ αὐτῶς ἡ ἔγω. Μίλησε.... Απάτροψε μου....

"Η Ανναμπέλλα θάγησε νὰ κλαίῃ.

Οι λυγμοί καὶ οἱ στεναγμοί τῆς τὴν ἔτνηγαν.

Φραγκίσκος μον. φραγκίσκος! φιδιώτισε. Γιατὶ μᾶς κατατέργουν ἔται, Φραγκίσκος μον. ἀγάπα μον. κνιγε τῆς καρδαδίας μου!....

"Αζούγοντας τὰ τρωγαρά αὐτᾶ λόγια τῆς νέας, ὁ Ἔρρικος μὲ τὸν λόγον ταῦτα βρισκήθηκε :

—Λοιπὸν μὲ περιφορεῖς.... Μίλησε.... Μίλησε!.... Συλαίνεις;.... Καλά, λοιπόν.... Θά τὸ μετανοήσης!.... Καλή ἀνταύσω, Ανναμπέλλα ντε Πιέν.... "Ακούσεις;.... Καλή ἀνταύσω....

"Επικήψει κατάνω τοῦ κεφαλῆ του σαν πληγούμενος ταῦθος, μούγγησε ἄνοια καὶ ζάθηκε ἀνάστασα στὰ δέντατα.... Η "Ανναμπέλλα" είλε ἀπομένει στὴν θέση της σωστούσην, τρομαγμένη, τρέμοντα:

—Θεέ μου, φρινέσαι, γιατὶ δὲν μὲ πάιοντες κοντά σου, ἀφοῦ δὲν μπορῶ ν' ἀγαπάνω τὴν εύτυχια τῆς ἀγάπης;.... Ναι, καύνεται νε πεδάνω!....

Μά ἐνδο ἔλεγε τὸ λόγια αὐτᾶ, ἔγνωσε ἔνα ἀπότομο σπάτητη μέσα στὰ σπλάγχνα της. "Εγερε τότε τὰ ζεριά της στὸν κοιλάλι της καὶ φιθύσαις τρέμοντας:

—Όχι, θρ., πρέπει νὰ ξησο.. . Πρέπει νὰ ξησο κάριν τοῦ παιδού μου.... Δὲν ἔχω δικαιώματα νὰ πεθάνω.

### ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

Σχοτταδί καὶ σιωτή ἔχει ἀπλωθεῖ στὴν πεδιάδα. Η καυτάπιτες τοῦ Μορένον κατύπισαν ἔντεκα φορές.

Πληριαζόντων μεράνυχτα....

"Η Ανναμπέλλα σπρωκαίται σιγά—σιγά ἀπ' τὸ κρεβάτι της καὶ τυνέται. Δὲν ἔλειπε μάτι, περιμένοντας τὴν δύνα αὐτῆς. Ό λατρευμένος της Φραγκίσκος δὲ τὴν πειρίμενε στὸ σπιτάκι τῆς τρυφοῦ της, δὲν συμφόνησαν.

"Αγαπημένο μον παιδί, παιδί τοῦ ἔρωτός μου, φρινοίσει, ἐνδο ντυνέται, δυστιχισμένο μον ἀγγειοῦ, ποιδίς ἔσερε τὶ θλιψίτες θὰ περάση στὴ ζωή σου!.... Ναι, πρέπει νὰ μάθῃ ὁ Φραγκίσκος τήρη κατάστασα μου. Είμαι μητέρα ἐδώ καὶ τοῖς μήνες, ἀπ' τὴν ήμέρα ποὺ τοῦ δόθηκαν ωλόλληρη. Χρονει μον, Φραγκίσκο, πόσο σ' ἀγάπω!.... Πατέρον τοῦ παιδού μου, τοῦ παιδού μας, σὲ λατρεύω!....

"Η Ανναμπέλλα σωπαίνει ξαναγιά καὶ ἀπογνωστεῖται. Μήτρας τὴν

δύνονται ὁ πατέρευς της; Μά κανενας θυρίδος δὲν ἀσύγεται.....

—Φτωχέ μον πα-

τέρα, φιθύσει τῷδε ἡ γένα, πόσο λυπημένος ήσουν ἀπέρα!.... Γιατὶ ἀμέρει μὲ δημιργητεῖται στὴν ἀγρανία τοῦ διπάνη γένιο απὸ τὸ δάσος; Γιατὶ βούρωσαν τὰ μάτια τοῦ; Τι σημεροῦντα νάγη σημερινή ταῖξα και μην την κριθεῖ; Τοῦ ζητησα νά μην πῆ τι ἔχει, μὲ δὲν πιάρεσα νά του πάνω σύτε μια λέξη. Μὲ κόπταζε μόνον πονέμενα καὶ ἔλαγχη.... Φτωχέ μον πατέρα, τι σημειεῖ νά τροπή της παιδιά σου ἀράγε!....

"Επειρανα ἡ καυτάπιτες τοῦ Μορένον ἐσήμαναν ἐντεράμιοι.

"Η Ανναμπέλλα, γνημένη πειά, βγήκε σιγά—σιγά ἀπὸ τὸ σπίτι κρατούντας ἔνα σεριέ άναμπινο καὶ προχωροῦσε στὸ δάσος, νοιδόθυτας δινατό διπονόραδι.

Φραγκίσκος.... Φραγκίσκος, φιθύσει ἐνῶ προχωροῦσε, νά.... σημειωτα, έργωνα, δύναται μου!....

"Σ' ἀπότομα πενήντα βιμάτων βρισκόταν τὸ φτωχικό σπίται της τροφοῦ τῆς Ανναμπέλλας. Η νέα τρόδηνης πόδες τὰ ἐργάζοντας τάσσανται πάντα πιο πολύγραφα.

Μόλις διώνις απομονώθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔνας δινυπωτος προδίδει μέσα ἀπ' τὸ σπιτάδι, προσήγορος πόδες τὸ ποδόν του ἀργούντος τε Πιέν καὶ γνήστης ἔνα παραδίγμα. "Ηταν τὸ παραδίγμα τῆς πρεβετοπάνωμας τοῦ ντε Πιέν.

"Ο πατέρας της Ανναμπέλλας δέν είλε κομιδεῖ ἀδόμα. Αζούγησε νὰ τοῦ ταπεινωθεῖ τὸ παραδίγμα, παρασενέπτησε. Πληρίσασε, διπόνω, χωρὶς νὰ διστάσῃ καὶ ἀνοίξε. Μόλις δύνισε πάρει, τὸ προσόπο του σκοτείνασε καὶ τὰ μάτια του ἀπταράφαν.

"Ο γνήσις τοῦ παραδίγμας ἔζηθον τοῦ, δὲ Ερρίκος Μονωρανοῦν στέρεσαν πιπτόν του!....

"Ο γέρων τε Πιέν ἀμήσης ἔγινε ὑπόκινο φροντισμό, πήδησε μὲ νεανικού σθενούσιν πόδες τὰ πτώση, πλησίασε στὶς πανοπλίες τοῦ προέμνοντας στὸν ποτήρι καὶ ἔσχερέστησε δινό σπιτάδι. Στὸ διάστημα ἀπὸ δὲ Ερρίκος Μονωρανοῦν πήδησε ἀπὸ τὸ παραδίγμα μέσος στὸ ποδάριο.

"Ο Πιέν έρριψε τὰ σπιθαῖ σα δένα τραπέζῃ καὶ φόναξε στὸ γνήσιον ἔζηθον του:

—Επιτός!.... Επιτός!....

"Ο Ερρίκος διώνις ἔκαιε μάτι ὑπόκλισι καὶ, χωρὶς νὰ πλησίασῃ στὸ πατέρευς, είλε στὸν πόροντα:

—Δὲν θρῆνα καὶ γνήστημες ἀλλοιοῦτε; Δὲν τέλερο κανένα μίσος ἔναντιον σου. Είμαι νέος καὶ είστωσε γέρος. Τι μὲ μέλισσα ἔμενα γιὰ τις δουλεῖες τοῦ πατέρευς μου; Σᾶς ἀδικεῖσε, βέβαια, σᾶς πήγε τὸ βιό σας, είστωσε πανίσχυρος καὶ πάμπλοντος καὶ σᾶς σε κατήγησε πάμπλοντος. "Αλλά δὲν πόρειται γι' αὐτὸ διπόνωτο.

—Τότε, τότε τὶ θήσει νὰ κάμψης ἰδῶν; Μίλε λοιπόν; Βεινημήρης ὡντε οντε Πιέν. Η παρουσία σας σπίτι μου είναι γιὰ μένα ἡ ἐσχάτη βρισκή. Τι θὲς σπίτι μου; Γιατὶ δὲν θὲς νὰ γνηστήσει μάθην μου; Σ' ἔστειλε δὲ πατέρας σου νὰ ιδεῖς δὲν είμαι ἀδόμα ζωντανός, βοτένος ἀπ' τὶς σημεροῦσες ποὺ μονορεῖσε στὸ κεφάλι; Ε, λοιπόν, ζη, δὲν πέθανα δάδων. Καὶ τὸ χέρι μου εἰν' ἀσώμα ἀρκετά δινατό γιὰ νὰ μετρηθῶ μαζύν σου...

—Φτάνει πειά! φωνάξει μὲ δινυμὸ δὲ Ερρίκος Μονωρανοῦν, η πατέρευς. Θές νὰ μάθης γιατὶ δινατίσται σπίτι σου, ἀρχοντα, τις θὲς σπίτι σου; Γιατὶ δὲν θὲς νὰ γνηστήσει μάθην μου;

—Σ' ἔστειλε δὲ πατέρας σου νὰ δινατόστησε, σύ δὲν απέστησες, σύ δὲν απέστησες, λέω, νάναι νὰ κόρη σου, νὰ δωρά καὶ λατρεύνῃ σου Ανναμπέλλα, ζωμένη τοῦ Φραγκίσκου Μονωρανοῦν;...

—Ο ἀργόν τε Πιέν, ζωμένης τὰ λόγια αὐτᾶ, λόνιστηκε όλό πλόντο. Τὸ χρόνια καὶ λεπίδων καὶ λατρεύνησε τὸ ζέρι του πατέληταιά...

—Μά δὲ Ερρίκος Μονωρανοῦν τὸ ηπιασε καὶ, σφιγγόντας το μὲ δύνωντα, τὸ κράνος ἀσύντε.

—Αιματιώλεις; φωνάξει. "Αιματιώλεις, γέρο ἀνόητε;.... Λοιπόν σου νάρια σφιγγότας μέσον στὴν ἀγκαλία τοῦ ἀδελφού μου!.... "Ελά.... Ελά νὰ βεβαωθῆς!....

"Ο δάχων τε Πιέν, καταξαλισμένος ἀπὸ τὴν τρομακτική αιτή μποκώληψη, συντριμμένος, νέκητης, έκμηδενισμένος,



δὲν ἔβγαλε λέξι. ἀλλ' ἄφησε τὸ νέον νὰ τὸν σύρῃ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Μετὰ μιὰ στιγμὴ βρισκόντωνταν κι' οἱ δύο στὸ δωμάτιο τῆς 'Ανναπέττλας. Μά τὸ δωμάτιο αὐτὸν ἦταν ἀδειανό!...

Τότε ὁ γέρων ἄρχοντας τὸν πόδες τὸν οὐνανό, σαν νὰ θέλει νὰ καταφατῇ κάπουσιν κι' ἔνας ἀπεργόραπτος θρήνος σπασμοῦ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ στήθος του, ἔσωσε τὴν σωδῆ τῆς νύχτας.

Ἐπειτα, καμπυλισμένος, τρεκλίζοντας, κλωνίζομενος ἔσαναγκώντισε πάλι στὴν αἰθουσα, δότον σωματότηκε σὲ μᾶς μεγάλη ἔδρα, σχεδὸν ἀναστρόφη...

Ο 'Ἐργοντος Μονιμωανὸν είχε χαθεὶ ἐντομεταξὺ μέσω στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, σάν τὸν Κάιν...

Στὸ μεταξύ αὐτὸν, η 'Ανναπέττλα είχε φτάσει στὸ ἀγροτικὸ σπίτι τῆς προφορὶ της. Δὲν ἔπιπτε ὅμοιος μέσα, γιατὶ φοβούσαν τὸ φῶς. Χρειάζονται τὸ σκότος, τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας τὶς στιγμές, κατὰ τὰς ὥρας θὰ ἔχουν στὸν ἀγαπημένη της τὴν γλυκειαν καὶ φοβερὴ ἀποτέλλουν, διτὶ σὲ λίγον μητέρα.

Η ζωὴ της καὶ η ζωὴ τοῦ πλάκατος ποὺ είχε μέσα στὰ σπλάχνα της, ἀπόρετο νὰ προδῷ κατὰ τὴν συνάντηση αὐτῆν.

Ἐσπιμαναν ἔξαντα μεμάνητα. Στὴ στοφὴν ἔνος δρομάκου, σὲ τριῶν βημάτων ἀπόστασης ἀπ' αὐτήν, φάνηκε ὁ Φραγκίσκος.

Η νέα τὸν ἀναγνώσθη ἀμέσως καὶ, τρέχοντας πρὸς αὐτὸν, φίγητε μέρη στὴν ἀγκαλία του.

— 'Αγαπημένη μου, είτε ὁ Φραγκίσκος, η στιγμές μας εἰν' ἀπόψε μετρημένες... Πιστὸς ὥλιγος ἔφτασε στὸν πόργο ἔνας Λεπότης, δὸς δοϊός, μᾶς ἀνήγγειλε, διτὶ ὁ πατέρας μου γνωστεῖ σὲ μᾶς δῶρα ἀπὸ τὸ Πατρικό. Πρέπει λοιπὸν νὰ βρίσκομε στὸν πόργο, νὰ τὸν ὑπερδεχθῶν... Γ' αὐτὸν, μῆλος μον... Πιστὸς εἶναι αὐτὸς τὸ μωτικό σὲ συνταράζει το... «Οτι δήποτε κι' ἀν συμβαίνη, διτὶ κι' ἀν ἔχης νὰ μοῦ ἐμπιστεύῃς, θυμούσιον πώς αὐτὸς ποὺ σὲ ἀκούει εἶνε ὁ σινέγος σου...»

— 'Ο σινέγος μου, ἀγαπημένες Φραγκίσκε... Ο σινέγος μου... «Ω! μὲ κάνεις νὰ μεβάνω ἀπὸ εὐτηγός μου... Μὲ πέτσ μου, εἰνε' ἀληθεὰ τὰ λόγια αὐτά, η γελάστηκαν τ' αὐτά που...»

— Εἴμαι ο σινέγος σου, 'Ανναπέττλα μου, ἀπάντησε μὲ στιθερή φονή δὲ γινόται τοῦ Κοντοστούλου. Σὺ τὸ δοξάζουμα στὸ δοξασμένο ὄνυμα τῶν πατέρων μου!...

(Ακολουθεῖ)

## ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

### ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΉΡΑ

Γιατὶ οιντριδάνι κι' ὅχι συντρι-β γάνει;  
Γιατὶ ταΐνι κι' ὅχι τα-μ αζεύει;  
Γιατὶ πατέρας κι' ὅχι παν-έ μορφος;  
Γιατὶ οἰσογένειο κι' ὅχι οἰο-μοντάκια;  
Γιατὶ διασκάλα κι' δρι δα-πόρτα;

\*\*\*

Φύλι είναι τὸ κατεπείγον τηλεγράφημα τοῦ ξωτικοῦ.

Φύλι είναι δημιùα χωρίς λόγια.

Φύλι είναι κάτι πού ξέρεις πῶς θ' ἀρχίστη, μὰ δὲν ξέρεις πῶς θὰ τελειώσῃ.

Τὸ μορό ἀποστρέφεται τὸ φίλι, ὁ νέος τὸ δροπάζει κι' ὁ γέρος τὸ ἀγοράζει.

\*\*\*

Απάνω στὴν πόρτα μᾶς ὑπογείας ταβέρνας, κοντά στὴ Νεάπολι, ιπτήσει πρὸς ἑτανή ή ξένης ἐπιγραφή :

«Α. Λ. Λ. Λ. κι' εξέ ίμι! Ή τάν ή επιτάνιν!

Ἐπισής σὲ μᾶς μάντρα τὸν Λιοσίων διάβαζε κανεῖς πρὸς ἑτοῖ :

«Β. ο σ τα σ ον ν.... π π ω νι

Σ' ένα δέ κορεύο τῆς Πλάκας :

«Μ π α ρ μ ε ρ ο π ο λ ι ο ν κ αι... α δ δ ε λ ο π ο ι ι ο ν κ ό β ο ν μ ε κ α ι... β ε ν τ ο ο η ε σ β

\*\*\*

Μιὰ μητέρα ἔδωσε στὴν ἀρρενωνιασμένη κόρη της τὶς ἔχης συμβούλεις :

— "Οταν παντερεῖς, κόρη μου, προσπάθησε νὰ κάνης τὸ σπάτι σου χαρούμενο.

— Δεν είναι δύσκολο, δισ τὸ φαντάζεται μᾶς γυναίκα, τὸ νὰ κατοφθωσῃ νὰ τῆς φέρνεται δὲ σινέγος της σαν ἐραστής.

— «Τὸ δάκρυ στάνει στὸ πρόσωπό της κόρης, λεει ἔνας παλαιὸς σοφός, μουσεῖ μὲ στάλια δροσιάς ἀπάνω σὲ λούλουδια.

— Κάπει δάκρυ διανος στὸ ποδόσωτο μᾶς παντερεμένης γυναίκας είναι για τὸ σινέγον της μᾶς σταγόνα δηλητηρίου.

— Προστάθησε νὰ πάρην τὰ πράγματα πάντα ἀπ' τὴν καλή τους διη, νὰ φαίνεσαι πάντα ενχαριστημένη καὶ στὸ τέλος θὰ κατοφθιστεῖ προγαμτικά νὰ γίνηται.

— Δέν ὑπάρχει πράγμα ποὺ νὰ καλωσεῖται περισσότερο τὸν δάκρυ, ἀπὸ τὴν εντυχία τῆς γυναίκας του.

— Ο σινέγος σου διανοι σὲ βλέπε ειναγμένη, θὰ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο.

## ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

### ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η χῆνα τῆς κυρία Κατερίνας. 'Ο σοφὸς ἐνωμοτάρχης. Πῶς ἐλύθηκε τὸ διητηρια. 'Ο Ματσούκας στὸν πόλεμο. Πῶς τὲν ἐπισκέπτην ὡς.... Βεύλυχρο... 'Η ξάκριτσις. 'Η φάρα τοῦ κ. Δεύσμανη. «Νά τὸν τευφεκίστε!...». «'Αμάν, ἀδέρφια, σταθῆτε!...». «Τευφεκίστε με, παρακαλῶ!...». κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ φορά πέρασε ἀπ' τὸν Μαραθῶνα ἔνας ποδηλάτης καὶ σκότωσε, ἀπὸ ἀπορεζία του, μὰ χίνα.

Η νοικοκυρά, που είχε τὴν χίνα.

Ο ποδηλάτης τῆς ἔδινε πέντε δραχμές, (ήτινι ή εὐτύχισμένη προπολεμική ἐποχή, που ήσαν μᾶλιστα ενδογυμένα καὶ φθηνά), μὲ εξεινη τὸν ἄποτον δόχτη. Τέλος, ἀφού δὲν σιμφωνούσαν, ἀποφασίσθηκε νὰ πάνε τὴν ἀποτυπώμα. 'Ατονιμός σταθμάρχης τότε στὸν Μαραθῶνα, μὲ τὸν βαθὺ τοῦ ἐνωμοτάρχου, ήταν ἔνας γνωστὸς ἀξιωματικὸς τοῦ χωροφυλακῆς, πατέλων κατόπιν μεγάλου βαθού στὸ σῶμα, στὸ πόδι τοῦ ποδηλάτου, ἀπὸ τοῦ ποδηλάτου καὶ σημείωσε.

Ο ἐνωμοτάρχης ἔδιγαλε ἀμέσως ἀπ' τὴν ταύτη τοῦ ποδηλάτου πάντας πέντε δραχμές, τις ἔδιγαλε μᾶλιστα καὶ τὶς ἔδωσε στὴ γυναίκα, λέγοντά της :

— Πάμε, κυρία Κατερίνα, τὰ δόχτη σου φράγκη.  
— Ορίστε, κύριε ενωματάρχη.  
— Σύ, κυρία Κατερίνα, θές δόχτη;  
— Νά, κυρί ενωματάρχη.

Ο ἐνωμοτάρχης ἔδιγαλε ἀμέσως ἀπ' τὴν ταύτη τοῦ ποδηλάτου πέντε δραχμές, πήρε την πόδη τοῦ ποδηλάτου καὶ τὶς ἔδωσε στὴ γυναίκα, λέγοντά της :

— Πάμε, κυρία Κατερίνα, τὰ δόχτη σου φράγκη.  
— Είστε πώρα ενωματικένων κι' οἱ δύο;  
— Νά, κύρι φράγκη.

— Ε' καλά λοιπόν! Κ' ἐγώ επίστης είμαι κατέπινα μά φάω μὲ τέτους γήινα καὶ τόσο φτηνή μάλιστα!...

\* \* \*

Σὲ μὰ κατασκήνωσα τοῦ Στρατηγείου, κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1913, κοντά στὸ διόδιον, δὲ μακάριτες Σπίρος Ματσούκας, δὸς δοϊός ήταν μᾶλιστα τὰ πορειαίαντα στρατεύματα, γλάστρησε μὲ τὴν πόστοπορεία, καὶ στοιχεῖος σὲ ένα λιθάρι κι' ἔγραψε σ' ένα καρτί τὸ παρακάτω τραγούδι :

Σὲ σένα ή καθ' ἀλπίδιο μας,  
τοὺς θρόνους μας βλαστάρει,  
κι' ή καθ' ἀπαντοχή μας.  
'Εσύ, κι' ή γαλανόλευκη  
μιᾶς προσκυνητάρει,  
κυρωφή χρεο δακρ μας.

Εσύ ν' ανάβεις τ' ὅδηγος,  
τῆς ἀδροκής μας βιοτέστη,  
καὶ δάσκαλός μας, κι' ἀδερφός με τὸ δίκο σου φῶς.

Κατόπιν πήρε καὶ καρφίστωσε τὸ ποίημα στὴ σκηνὴ τὸν βασιλέως.

Ο στρατηγός ποὺ φύλαγεν, μὲ ένα πλήρικο πού, ἐμούσαι μὲ τὰ βουλγαρικὰ καὶ μιφρέματα ποὺ δὲν φαινότανσαν οὔτε πολιτικά, οὔτε στρατιωτικά, ιπτοφάστηκαν. Τὸν επίσημον λοιπὸν τὸν καλό σου τὸ Σπίρο καὶ έσπειν πάντας είναι μᾶναφέρουν τὸ γεγονός στὸ δύσμανον.

Ο Θάνος δὲ Κονσταντινίδης, διεράχθη τὸν πόλεμον στὸ Στρατηγείο, διετάχθη νὰ τὸν άνακρινέται.

Ο Κονσταντινίδης ἀγνέγοντος ἀμέσως τὸν Ματσούκα, χωρὶς δικαίωμα ν' αναγνωρισθεῖ ἀπὸ αὐτόν. «Εσπεινος λοιπὸν νὰ ἀναφέρεται στὸ διόδιον τοῦ Σπίρου Ματσούκας.

Ο Δούσμανης θέλοντας ν' αποτελθῇ μὲ τὸν Ματσούκα, πήγε σὲ λίγο, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὸν Κονσταντινίδη καὶ διέτηξε ντατά, για ν' ἀκοντή ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὸν Κονσταντινίδη.

— Ακούστε ἐδῶ, πιοτοχάρε! Αἰδόν τοὺς πάντας σημερα δέξι ἀπ' τὴ σκηνὴ τὸν Βασιλέως, νὰ τὸν πάρεις ἀμέσως καὶ σὲ μοή ὀῷρα νὰ τὸν τουφεκίστε, χωρὶς ἀνακοίτεσαι καὶ διδακτίσεις!...

Μόλις ο Ματσούκας ἀκούστηκε δέξι πάντας φωνάζοντας :

— Σταθήτε, βρεις ἀδέρφια!... 'Αμάν, στρατηγέ, ἐγώ είμαι δὲ Σπίρος ο Ματσούκας!... Είμενα θὰ σκοτώστε, ποιητὴ ἀνθρώπο!...

— Ολοι τότε δικούστεντε μὲ τὴν καρδιά τους.

Κι' ο Ματσούκας, ποὺ κατάλειπε, ἀμέσως δὲ τονταζεῖσαν φλάσι, γνώστε τὸ καθά καὶ τορφίζεισαν στὸν πατωτισμό :

— Ας νικάει η Πατρίδα, ἀδέρφια μου, κι' ος ἀπὸ τουφεκίστε!... Νά, τουφεκίστε με!...

